

EDITORIAL

Olimpiades a Roma

Els Jocs Olímpics

Palpable demostració de l'influència de l'esport sobre la nostra societat, és l'interès que arreu del món suscita la celebració dels Jocs Olímpics a Roma. Del 25 d'Agost fins l'11 de Setembre, competidors de totes les nacionalitats desenvoluparan un completíssim programa esportiu.

En mig del nostre món dividit per la desunió de les nacions, dona goig veure aquesta manifestació d'unitat entre competidors de tantes i tan diverses nacions.

Interès per l'esport

L'influència enorme de l'esport sobre la nostra societat és un fet innegable. Sense voler analitzar-ne les causes, hem assistit a un progressiu augment de competicions esportives, de ciutadans que participen en elles com a jugadors o com a espectadors, d'una campanya publicitària que difón l'afició a l'esport.

Llàstima que moltes vegades no és el vertader esport el que predomina, sinó un mercantilisme o un divisme que no són altra cosa que manifestacions de grans masses on es busca l'esperit de lucre entre els organitzadors i un cultiu exclusiu de la força física entre els esportistes. Per aquesta raó, digué el President del Comitè Olímpic Internacional que el futbol a Espanya no constituïa cap mena d'esport.

Esperem que les Olimpiades de Roma siguin una demostració de veritable esport, on es practiquin les difícils virtuts de l'atleta i, més que buscar la victòria, es lluiti amb cavalleritat.

Normes cristianes

Pius XII i Joan XXIII últimament han parlat als esportistes, conscients de que l'Església no es pot desentendre ni pot silenciar els principis de vida cristiana que han de regular tota competició esportiva.

El veritable esport — volgut i encomiat per l'Església — exigeix als qui el practiquen, la lleialtat que prohibeix el joc brut, la docilitat a qui dirigeix l'entrenament de l'equip, la col·laboració humil renunciant al triomf personal pel bé de l'equip, la generositat amb els contraris, la serenitat en el moment de la incomprensió del públic o la derrota, la justícia en els esports retribuïts, la castedat i la temperança que subjecta les passions desordenades a la llum de l'enteniment, la fraternitat amb els diferents pobles amb els quals s'enfronta.

Qui practiqui aquestes virtuts donarà exemple de veritable esport. Tal vegada li escaparà el triomf final en alguna competició, però en l'esport « no és tan necessari vèncer com donar prova de valentia i fortalesa ».

MN. J. TRASERRA

FESTA MAJOR

La nostra festa major ja s'ha acabat. Hem discutit si era millor o pitjor que la d'altres anys. Tenia el mateix concurs d'aparadors, idèntiques ballades de gegants i nans, els mateixos espectacles de sempre: futbol, teatre, ball, concerts, sardanes, processó. Potser ha tingut la novetat dels espectacles en el Pavelló Municipal, un augment del nombre de quadres abstracte, una millora en l'església parroquial, o menys forasters, però en conjunt no ha canviat.

I nosaltres, hem canviat?

Ens hem alegrat com infants al sentir el flabiol acompanyant dels gegants?

Hem mirat al cel buscant les estrelles del castell de focs?

Hem procurat que a casa, a la nostra llar, hi entrés la festa major i arribés a tothom, fins i tot a la nostra mare?

Hem retrobat el sentit religiós de la festa?

Ha servit per descansar-nos dels quefers diaris i arrencar després amb noves energies o bé ens ha cansat i ens pesa la seva fugida?

Què ens ha donat la festa i què l'hi hem donat nosaltres?

Pensem-hi?

P. P.

En este número:

II Premio Granollers
de Pintura

Teatro

Cine